

Jak vládní opatření proti šíření koronaviru ovlivnila můj život?

Výňatky ze slohových úvahových prací druhých a třetích ročníků.

Velmi si vážím i toho, jakého výletnického ducha do mě vložila sestra a bere mě všude možné na výlety. Pokaždé, když dorazíme do určeného cíle, tak si sedneme někde, kde je dobrý výhled a doslova hltáme tu krásu, která je kolem nás.

Pro mě je hlavní nevýhodou omezení povinné školní docházky. Samostudium mi nevyhovuje, protože nemám možnost odborného výkladu.

Občas mi chybí moje každodenní rutina, ale musím to respektovat. Najednou jsou dny takové prázdnější.

Jsem celkem často smutná, protože mi chybí normální život. Tato situace mě rozhodně přesvědčila o tom, že až se všechno vrátí do normálu, tak si budu vážit i toho, že můžu jít ven.

Vše, co bych dělat chtěla, bylo více méně zakázané.

A jak jsem to tedy vyřešila? Začala jsem dělat věci, které jsem měla dlouho v plánu, ale nikdy na ně nepřišla řada.

Závěrem bych chtěla říct, že to až tak špatné není. Naučila jsem se docela dost věcí, které se mi v budoucnu budou hodit.

Netvrdím, že karanténa je dobrá nebo špatná. Já si víc a víc uvědomuji, jak je pro mě rodina důležitá a vím, že tolik času najednou, kolik s nimi můžu trávit teď, už nikdy mít nebudu.

Nařízení, které asi nejvíce ovlivnilo mě, bylo pravidlo o uzavření hranic. Můj táta pracuje v Německu, a tak kvůli udržení pracovního místa a hlavně kvůli financím, tam musel zůstat. Toto můj život ovlivnilo negativně, protože jsem byla

zvyklá trávit s tátou spoustu času a teď už jsem ho poměrně dlouhou dobu neviděla a už nám doma všem chybí. Doufám, že se brzy vrátí.

Vím, že spousta lidí je na tom hůř než já. Určitě to mnoha lidem vadí. Nejhorší na tom jsou asi starší lidé, kteří nemůžou vidět své příbuzné. Vím, jak moc my chybíme babičce. Ale věřím, že za chvíli to vše pomine a my se zase všichni uvidíme.

Přemýšlím, jak mi tato nemoc vlastně změnila život? Změnila mi ho o 360 stupňů. Proč? Protože neustále žiji ve strachu, jestli nenakazím rodinu. Mám poměrně mladé rodiče, ale táta má vysoký krevní tlak a oslabenou imunitu, a proto se o něho bojím. Sama mám oslabenou imunitu, ale jsem mladá, takže na sebe neberu takový ohled a nebojím se o sebe tak, jako o rodiče. Tato nemoc mi zabránila dělat běžné věci, na které jsem byla zvyklá denně. I proto jsem si našla práci na urologickém oddělení jako sanitářka. Říkám si „Proč Kláro chodíš do nemocnice, když je pandemie“? Mám na to snadnou odpověď. Miluji práci v nemocnici a naplňuje mě. Díky tomu nemám takový stres a deprese. Práci sanitářky jsem si zamilovala, protože vidím, jak jsou pacienti šťastní, když přijdu na oddělení a hned se usmívám.

Online škola je moc fajn. Žádný stres, můžu si dát kávu, občas odejít a tak různě. Je to něco jiného a moc mě to baví. Je příjemné slyšet učitelku a zároveň slyšet hlasy svých spolužáků. Baví mě testy a úkoly, a to mě dříve nikdy nebavilo.

Mrzí mě, že nemůžu chodit tolik ven s kamarády. Hodně mi chybí praxe v nemocnici, protože mě to hrozně moc baví. Alespoň se mi ozvala třídní učitelka, že v litoměřické nemocnici potřebují pomoc. Mají málo personálu, a tak v pondělí nastupují. Jsem ráda, doma je to dlouhé.

Já osobně jsem byl doma 3 týdny sám, jelikož jsem měl oba rodiče na zahraniční dovolené v Thajsku. Myslíte, že jsem se o rodiče bál? Samozřejmě, že bál. A najednou hovor. Mamka! Říkám si, co se asi může stát? Domů mají letět až za pár dnů. Zvednu telefon a dozvídám se, že poletí domů už dnes. V hlavě se mi honilo proč? Už teď? A najednou mi to došlo! No jasně, taky tam mají už koronavirus. Takže kvůli koronaviru jsem zažil pěkné nervy. Ale když každý bude dodržovat vládní opatření, tak to přežijeme v klidu a ve zdraví.

Ano, karanténa mi dala hodně, ale něco mi i vzala. Přítomnost v hodinách nebude chybět jen mně, ale i ostatním spolužákům. Zároveň jsem ale ráda, že jsem měla čas srovnat si myšlenky a vytvořit si lepší vztah s rodinou. Můj názor na karanténu? Znovu bych to absolvovat nechtěla!

Unavená někdy opravdu jsem. Jak můžu být? Z čeho? Už od zavření škol jsem denně doma se svým mladším bratrem, který potřebuje neustálou pozornost. Ve škole je šikovný, ale novou látku mu musím vysvětlit. Někdy je to náročné, ale brzy se do školy vrátí a budu se moci soustředit jen sama na sebe a své úkoly do školy.

Každopádně bych řekla, že teď máme všichni více prostoru a času na přemýšlení, což se nevyhnulo ani mně. Trochu jsem přehodnotila své plány do budoucna, co se týče dalšího studia. Přišla jsem na více možností, čím bych se po SŠ mohla zabývat. Jsou jiné, než jsem původně plánovala a docela se mi líbí. Nejspíš se o jednu z nich po maturitě pokusím.

Takže moje dny jsou pořád jedno a to samé dokola. Škola, tréninky, odpočinek. Poslední dobou přemýšlím naprosto nad vším. Proč se tak stalo a co mě nejspíše čeká v budoucnu, ať už ve sportu, vzdělání nebo v osobním životě. Nehledě na to, že je to poprvé, co jsem se začala více zajímat o politiku.

Myslím si, že karanténa změnila způsob, jakým žijeme naše životy. Každý jsme měli nějakou svojí každodenní rutinu, která se nám narušila. Ale podle mě změny nemusí být špatná věc. Můžeme začít objevovat svoje skryté talenty nebo obnovit ty, které jsme zapomněli. Nebo ne? Já jsem například po půl roce otevřela klavír a naučila jsem se novou skladbu.

Další věc je učení, kterého mám mnohem víc, než když bych seděla 5x týdně v lavici. Velmi postrádám slovní výklad od učitelů, díky kterému mi v hlavě něco zůstalo, a poté jsem nemusela trávit nad sešitem 3 hodiny, abych se něco naučila. Víím o sobě, že špatně chápu některé věci a dlouho mi trvá, než přijdu na to, jak je to správně. Takže, když nám někdo z učitelů pošle zápis, který se máme také naučit a narazím tam na část, která pro mě není srozumitelná, okamžitě zavírám sešit, protože víím, že dál to pro mě nemá význam. Raději bych chodila do školy a nejlepší by pro mě bylo, kdyby nám učitelé vždy k poslaným úkolům

přiložili i vlastní výklad. Chápu, že se to zrealizovat nedá, protože oni toho mají také dost.

Myslím si, že naše republika tuto dobu zvládá dobře, a tak se snažím myslet pozitivně. Moje vlastenectví se tak jen prohlubuje, když vidím, jak si lidi dokážou pomáhat.

Dlouho jsem se musela držet stranou a dbát bezpečnosti, ne kvůli sobě, ale kvůli dědovi. Během epidemie byl na operaci s rakovinou tlustého střeva. Všichni jsme se o něj báli a nevěděli jsme, jak to s ním dopadne. Je mu 75 let. To člověk nikdy neví, co bude dál. Tak začala moje úloha pečovatelky neboli domácí zdravotní sestry. Začátky pro mě byly celkem snadné, vše jsem se naučila a dost věcí mě naučila praxe v nemocnici, takže to bylo bez problému. Děda byl nejlepší pacient, kterého jsem kdy měla, optimistický a šikovný. Dokázal se smířit s vývozem. Nejvíce jsem se bála o jeho psychiku. Bohužel babička odmítala péči o něj. Bylo to s ní hodně těžké. Museli jsme jí dát léky, aby se uklidnila. Vykládala totiž, že se půjde nakazit koronou a raději umře. Naštěstí léky pomohly a babička se naučila všechno, co potřebovala k péči o dědu.

Vlastně fotbal, na ten bych skoro zapomněl! Tam také ještě zatím nemohu chodit, jelikož tréninky nejsou povoleny. To mi vadí asi ze všeho nejvíce. Je to totiž už přes čtrnáct let součástí mého, dá se říct, každodenního, života. Ale jsem pořád živ a zdrav, a to je to nejdůležitější.